

Tal dia
com
avui fa...

1 any **Conflicte enverinat**
El TSJC manté la suspensió cautelar del reglament metropolità que regula les VTC, i els taxistes provoquen el caos al centre de Barcelona.

10 anys **Millet dimiteix**
Fèlix Millet dimiteix després de reconèixer errors. Posa el càrrec a disposició de la Fundació Palau de la Música i l'Orfeó Català.

20 anys **Decret ajornat**
El govern català ajorna deu mesos més l'aplicació del decret del cinema. Cultura admet que "persisteixen algunes dificultats tècniques".

Full de ruta

Jordi Grau

No ens fotem un tret al peu

Fa uns dies Salvador Sunyer, l'ànima de Temporada Alta, em va explicar que una part de la gestió de grans teatres espanyols està en mans d'empreses de Florentino Pérez. No ho sabia, però no em va estranyar. Grates una mica i empreses com les de Florentino (amb el seu nom es defineix una determinada manera de fer) surten arreu. Per això és alarmant que una realitat que tenim consolidada al país estigui ara en perill i això afecti la gent més vulnerable, les persones amb discapacitat intel·lectual. Hi ha un munt d'entitats al país, a cada comarca, que fa més de cinquanta anys que hi treballen. Són les entitats d'iniciativa social sense afany de lucre que estan participades per usuaris i famílies i que des de llavors han fet una gran feina envers els discapacitats intel·lectuals. Aquestes entitats, nascudes en molts casos perquè els seus fundadors tenien familiars amb aquesta problemàtica, van fer el camí des de la beneficència fins a la constitució

Hi ha un gran risc en l'entrada d'operadors mercantils que veuen una gran oportunitat de negoci en l'atenció a les persones amb discapacitat intel·lectual

d'entitats d'iniciativa social sense ànim de lucre que han teixit un model d'èxit que ha posat en el centre d'atenció les persones i només les persones. Aquest teixit associatiu forma part de l'ADN català i cal preservar-lo. Per què? Perquè està en perill i l'hi posa precisament el nostre govern. Ara mateix el 98,7% dels serveis els presten aquestes entitats d'iniciativa social, però una nova legislació pot permetre l'entrada d'operadors mercantils que hi veuen una gran oportunitat de negoci. Per a ells, no pas pels discapacitats intel·lectuals. La Unió Europea recomana que els serveis restin fora de la mercantilització, però això està en perill per una llei que prepara el govern català. El no lucre ha de ser condició indispensable. Si entren les operadores ho faran a baix preu i subcontractant, i qui ho patirà seran els discapacitats intel·lectuals. Cal garantir que la modalitat d'acció concertada quedi reservada a les entitats d'iniciativa social sense afany de lucre. Que el nostre govern no es dispari un tret al peu!

Tribuna

Joan Baiget i Solé. Doctor en societat de la informació i el coneixement

Incendis forestals

“No hi ha cap problema d'incendis forestals”, em va dir fa 25 anys el director general de Medi Natural de la Generalitat de Catalunya (q.e.p.d.). “El problema és que hi ha massa boscos”, va reblar. Quan les TIC (tecnologies de la informació i la comunicació) no tenien la C, els informàtics atrafegats, com jo, ens havíem de desplaçar amb disquets amunt i avall del territori per actualitzar el programari dels ordinadors. Amant de la natura i observador, vaig ser mut testimoni de com anava cremant Tarragona de sud a nord.

L'ANY 1994, després dels grans incendis de la Catalunya central, la discussió sobre el foc ocupava tots els mitjans, però ningú es posava d'acord. Ja feia disset anys que observava impotent i vaig esclatar. En un rampell vaig voler trobar la solució –si més no l'explicació– al problema dels incendis forestals, tot i ser-ne un profà. Amb un procés lògicodeductiu que començava amb “per què cremen els boscos?” ho vaig arribar a entendre. Al capdavant és molt senzill (com tot allò que és important): els

boscos cremen perquè s'han abandonat i pateixen un desequilibri. El bosc continua produint, però l'home no va a recollir-ne els fruits i esdevé un atapeïment de biomassa seca que s'ajunta amb els camps també abandonats. Tot llest per cremar, en espera d'un desencadenant.

LA SOCIETAT RURAL MEDITERRÀNIA, que havia mantingut en simbiosi home i medi, agonitza per la inèrcia de la revolució industrial i d'una nova societat globalitzada, on ja és més barat desforestar injustament un país pobre i remot que explotar el bosc de proximitat. Aleshores, si la relació

de negoci (negociació-de-l'oci/treball) que mantenia en equilibri el medi ja no funciona, què podem fer? Doncs només ens resta cercar l'equilibri mitjançant l'oci, perquè no hi ha res més: o és oci o és negoci. I és factible, això? Sí, perquè el trencament de la simbiosi afecta els dos sistemes: el medi i l'home. L'home necessita relacionar-se amb el medi natural per trobar també el seu equilibri (hipòtesi de les latències). I això, a mitjà termini, farà tornar el negoci.

VAIG VOLER PRESENTAR ANÀLISI, conclusions i propostes al director general i advertir que la línia de desforestació era a les portes de Barcelona. “Vagi tranquil, és normal que hi hagi alguns incendis cap al sud”, va ser el comiat. Estem fent tard. El bosc necessita treball, a més de vigilància. Necessita explotació, retornar als vells usos de la biomassa i trobar-ne de nous. I cal conrear tota la terra, perquè és de justícia, i redreçar una societat arrelada al territori. Ens cal posar les bases d'una societat que torni al medi, que és la vida, un sistema simbiòtic del qual no podem prescindir.

“Ens cal posar les bases d'una societat que torni al medi, que és la vida

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

La mala qualitat de l'aire a Espanya

■ És d'agrair que la UE es preocupi per l'aire que respirem, de manera que sembla que ho volen dur als tribunals. El que sorprèn és que no es manifestin quan al Parlament Europeu hi falten tres diputats, quan hi ha presos polítics en presó preventiva des de fa quasi dos anys, quan hi ha president i consellers catalans a l'exili, que poden circular per tot Europa excepte Espanya. Podria seguir amb més temes, com el corredor mediterrani o el dubtós funcionament de la justícia espanyola, etcètera, etcètera. Això de la UE sembla més una colla d'amics que es reuneixen de tant en tant per fer-se una fotografia. En definitiva, una gran burocràcia.

ÀNGEL MARCO
Barcelona

Bargalló de Catalunya destructor

■ La cultura crítica i l'empresa competent a Catalunya arrelen en un ensenyament sòlid en coneixements i sabers. Si aquests disminuïssin en els nostres centres educatius ens abocaríem a una societat de baixa formació, dificultats laborals i ínfim criteri. Doncs la política educativa del conseller Bargalló ha imposat, i en pocs mesos, que els docents eduquin més que no pas ensenyin tants coneixements, és a dir, menys saber i menys intel·ligència. Bargalló ha dit que els professors ensenyen massa a les seves aules i el que cal és potenciar més les habilitats de cada individu. En certa manera, i amb menys coneixements, s'està adobant un sistema educatiu curt de mires i ple de mancances per als nostres fills i societat. Aquesta

baixada en els coneixements dinamita la formació dels futurs ciutadans, la possibilitat que puguin assolir bons llocs laborals i la capacitat d'esdevenir crítics amb la política estatal. Per tant, s'està posant en safata la feina brossa, el ciutadà mediocre i la fi de la identitat catalana davant un Estat força centralista. Potser en menys de quinze anys, i amb pocs coneixements al cap, molts esdevindran monàrquics convençuts, parlant més castellà que català, i renegant altre cop de la sobirania catalana. Educar bons hàbits, molts ho fan, però ensenyar doctes coneixements, sols uns pocs. La identitat catalana hi podria estar en joc.

DAVID RABADÀ I VIVES
Barcelona

Espies als patis

■ Per als populars, fer un estudi als patis dels centres

educatius per saber la llengua que utilitzen els alumnes, és un espionatge per motius lingüístics. Llavors cada vegada que es faci un estudi de qualsevol cosa també serà un espionatge, o només serà quan es tracti del català? Perquè, si és així, només cal parar l'oïlla a l'hora del recreo en què molts estudiants surten al carrer i s'haurà acabat l'espionatge. O llavors serà espionatge als carrers, també? A les grans ciutats, en les converses dels alumnes de secundària als carrers no sentiran ni una paraula en català. Suposo que els populars haurien d'estar contents veient que el català brilla per la seva absència, doncs, ni així, tampoc estan satisfets. Els populars, Ciutadans, etcètera, el que voldrien en realitat és que no existís el català.

LLUÍS CLARÀ
Moia (Moianès)